

ere blevne tilbeelte, hvad Ministeriet har troet der med Billighed tilkommer dem, vil der neppe være Nogen tilbage, som kan gjøre lignende Krav gjældende. Den Omstændighed, at man, forinden Pensionsloven udkom, havde draget en Mand fra en privat og videnskabelig Lærervirksomhed over i Statens Tjeneste, og at der nu er Spørgsmaal om hans Afgang, efter at Pensionsloven er traadt i Virksomhed, maa gjøre sig i høj Grad gjældende med Hensyn til det her foreliggende Tilfælde. Der har ganske sikkert, da der var Spørgsmaal om at drage den heromhandlede Mand ind i den Virksomhed, hvorom der handles, været Tale om, hvorledes den hele Situation vilde stille sig for ham efter de da gjældende Regler, som det ogsaa udtrykkelig hedder i Motiverne. Der foreligger imidlertid ikke — det skylder jeg at sige — idetmindste er det ikke mig bekendt, noget som helst bestemt Tilfald, eller nogensomhelst Overenskomst, der paa nogen Maade kan betragtes som noget Contractmæssigt imellem ham og den daværende Direction for Universitetet. Det forekommer mig, at den ærede Rigsdagsmand, som fremhævede dette (Schönberg), næsten dialogiserede hele Forhandlingen imellem Rectoren og Universitetsdirectionen; noget Saadant foreligger imidlertid ikke. Hvad der foreligger, det er, at Directionen, ved at faae denne Mand til at gaae ind i den Stilling, har tilsagt ham, hvad der forøvrigt fulgte af sig selv, at de gjældende Pensionsregler ogsaa vilde komme til Anvendelse paa ham. Det er bekendt, at der ikke dengang eksisterede egentlig bestemte eller faste Regler i saa Henseende; hvad der navnlig havde udviklet sig som Regel var, at naar en Embedsmand havde naaet de halvtredstindstyve Aars Tjeneste, blev der indrømmet ham de $\frac{2}{3}$ af hans Indtægter i Pension. — Med Hensyn til den her Paagjældende er Forholdet jo saaledes, at han da han aftraadte i Aaret 1853, har erholdt de $\frac{2}{3}$ af sine Indtægter i Bartpenge, og der er ikke reist nogen Klage eller noget Forlangende om Forandring heri paa den Tid, da disse Bartpenge bleve ham indrømmede. Spørgsmaalet bliver altsaa nu om, hvorvidt han, efter Bestemmelsen i Pensionsloven, yderligere skal de-

terioreres i sin Stilling derved, at hans Bartpenge skulde forandres til Pension, hvilket paa Grund af den forholdsvis korte Tid, han har været i Statens Tjeneste, vilde medføre et Tab, der vistnok ikke i og for sig vilde være stort, men dog for denne Mand i hans nuværende Stilling høist søleligt. Jeg mener derfor, at man, uden paa nogen Maade at appellere til „Følelsen“, kan sige, at den her foreslaaede Pension maa efter samtlige Forhold ansees for at være fuldkommen billig, og det forekommer mig heller ikke, at nogen Stemme har reist sig derimod. Men paa den anden Side troer jeg rigtignok heller ikke, at der i hvad der passerende, dengang den Paagjældende indtraadte i Statens Tjeneste, kan være nogen tilstrækkelig Grund til, efterat han nu i 5 Aar har staaet paa Bartpenge, at bringe en endnu yderligere Forøgelse i Forslag til det i Lovudkastet foreslaaede Beløb, der paa en reen Ubetydelighed nær jo er det samme, som han har oppebaaret i Bartpenge, hvilket ogsaa i alle Henseender vilde tage sig anomalt ud. Der ydes ham, hvad jeg troer der bør ydes ham, naar han kommer til at beholde sine Bartpenge som Pension, uagtet Bestemmelsen i den nugældende Pensionslov; derved vil han komme til at erholde det samme Beløb, som om hans Pensionering var skeet efter de ældre Regler, hvor denne Adskillelse mellem Bartpenge og Pension ikke fandt Sted.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, sattes Lovudkastets Overgang til anden Behandling under Afstemning og vedtoges med 76 Stemmer mod 2.

Da der ikke fremkom noget Forslag om et Udvalgs Nedsættelse, gaaer Sagen umiddelbart til anden Behandling.

Ændringsforslag indtrævedes til Mandag Aften.

Efter Dagsordenen gif man derpaa til første Behandling af: Udkast til Lov om en extraordinair Pension for forhenværende Rector, Professor G. P. Rosendahl. (Lovudkastet findes i Anhang A. Spalte 443 ff.)